

skulle han kanske ha ödmjukat sig, i stället för att han nu i många år hållit på att spricka af högfärd.

Alla på sätrarne voro eniga med henne om detta. Men då Per hörde detta prat, blef han rasande arg och slog in de omtvistade framtänderna i ladugårdsväggen. Det var ändå i nordöstra hörnet, och där sitta de än i dag.

På bocken blef han så ond, att han genast ville slå ihjäl honom, sade han.

Bocken kom springande till sätern en kort stund efter Per. Han ställde sig utanför dörren och var tämligen kry, berättade mor. Det var just samma timme, som Per satt innanför och dömde honom till döden.

Men då farmor såg bocken stå där, skyndade hon sig ut och gömde honom längst in i gethuset, för hon var alldeles viss på att det skulle bli bockemord den dagen, ifall Per fick syn på honom.

Då hon ledde honom genom vredet och underrättade honom om, att en dödsfiende lurade efter hans lif, fick hon till sin förundran se, att en bit af mitt strumpeband hängde i hans ena horn.

Först nu kom hon ihåg, att jag icke hade varit hemma på länge, och nu blef det ett springande, berättade farmor.